

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Свиленград, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200895 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 351А - 570 от 18.08.2021 година на Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Д. Г. ХР. с ЕГН ***** от град *****, ж.к., *****, блок № *, вход **, етаж 5, ап.№ 18, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.„Георги Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез адвокат Таня Коларова, за нарушение на чл. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв.

Жалбоподателят Д. Г. ХР. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като не бил незаконосъобразен – постановен в нарушение на материалния и процесуалния закони. Сочи, че не бил извършил инкриминираното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Х. не се явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 13.08.2021 година около 11.30 часа свидетелите Г. М. Др. и В. М. А.. (служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково) са изпратени в квартал „*****” в град *****, област Хасково, по повод на подаден сигнал. Лицето, подало сигнала и сина му – жалбоподателят Х. са отведени около 11.45 часа в РУ – Свиленград, което е на адрес: град Свиленград, ул. „Крайречна” № 2, област Хасково, където посочените двама свидетели при изпълнение на служебните си задължения (извършване на проверка и съставяне на Протокол за предупреждение) искат от жалбоподателя Х. да удостовери самоличността си с български личен документ, но той не успява.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Г. М. Др. – Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (, която длъжност е идентична със Старши полицай), съставя против жалбоподателя Х. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АА с бланков № 619895 и входиран под № 351А – 570 на 18.08.2021 година. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля – В. М. А., очевидец на нарушението. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с невъзможността на жалбоподателя да удостовери самоличността си при проверка от компетентните длъжностни лица, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 6 от ЗБЛД, която вписва за нарушена. Нарушителят е запознат със

съдържанието на АУАН, т.е. предявен му е, при условията на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, тъй като отказва да го подпише и да получи екземпляр от него. Отказите да подпише АУАН и да получи екземпляр от него са удостоверени с подписа и трите имена на свидетеля М. Д. Д..

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково издава процесното НП № 351А - 570 на дата 18.08.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО е възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 6 от ЗБЛД и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер 50 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 08.11.2021 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана.

Както в АУАН, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 6 от ЗБЛД, тъй като не е удостоверил самоличността си при проверка от компетентните длъжностни лица, т.е. не е представил български личен документ. За това нарушение на основание чл. 80, т. 5 от ЗБЛД на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗБЛД, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-493 от 01.09.2014 година, изменена и допълнена със Заповед № 8121з-818 от 09.07.2015 година, Заповед № 8121з-907 от 30.07.2015 година и Заповед № 8121з-254 от 05.03.2021 година, четирите на Министъра на МВР и вземайки предвид факта, че Г. М. Др. заема длъжността „Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”. Началникът на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗБЛД – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността „Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” от Димитър Иванов

Янакиев е служебно известно на Съда.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприета от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 06.12.2021 година свидетели – Г. М. Др., В. М. А.. и М. Д. Д.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания, които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите Г. М. Др. и В. М. А.. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на всички свидетелски показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията и на тримата свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на невъзможност от страна на

жалбоподателя да удостовери самоличността си с български личен документ при проверка от компетентни длъжностни лица. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

–

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и

материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. В съответствие с чл. 43, ал. 2 от ЗАНН отказът на нарушителя да подпише АУАН и да получи екземпляр от него е удостоверен с подписа и трите имена на свидетеля М.Д..

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 84, ал. 1 от ЗБЛД и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 84, ал. 2 от ЗБЛД. Нарушенията по този закон се установяват с Актове, съставени от компетентни длъжностни лица, упълномощени от ръководителите на ведомствата по чл. 1, ал. 2 от закона, т.е. в конкретния случай от Министъра на МВР. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 13.08.2021 година актосъставителят Г. М. Др. е заемал длъжността „Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”. Предвид изложеното актосъставителят Г.Д. безспорно се явява длъжностно лице от предвидените в ЗБЛД, което има правомощията по чл. 84, ал. 1 от ЗБЛД, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗБЛД. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността Началник на РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград. т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗБЛД – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт – Заповед.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите

на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна. Действително в АУАН не е посочено в ЕГН на свидетеля А., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и адреса по месторабота, както и че е служител на МВР, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не приеме, че е налице съществено процесуално нарушение свързано с факта, че е посочен грешно адресът на нарушителя и тъй като точно, ясно и коректно са посочени трите му имена и ЕГН. По същите съображения Съдът не намира, че е допуснато съществено процесуално нарушение предвид факта, че не е посочен адреса на лицето, удостоверило отказите на нарушителя да подпише АУАН и да получи екземпляр от него и тъй като в съдебно заседание другите свидетели, разпитани по делото установиха самоличността му с посочване на местоработата му, което е достатъчно за пълно индивидуализиране на това лице.

Факт е, че към момента на съставяне на Акта, същият е съдържал единствено фабричния номер на бланката – 619895. Впоследствие обаче, след завеждането му в РУ – Свиленград, АУАН с фабричен номер на бланката 619895 е получил и регистрационен (входящ) номер – 351А – 570/18.08.2021 година. След като двата номера идентифицират един и същ АУАН, липсва нарушение, че съставеният на наказаното лице акт с номер 619895 и дата на съставяне 13.08.2021 година, е този, въз основа на който е издадено

процесното НП – с номер 351А - 570 от 18.08.2021 година. В този смисъл е и Решение № 319 от 18.07.2013 година по КАНД № 285/2013 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Василка Желева.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

-

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД, а именно за това че на 13.08.2021 година около 11.45 часа в град Свиленград, област Хасково, на улица „Крайречна” № 2, при извършване на полицейска проверка не е представил документ, с който да удостовери своята самоличност.

Нормата на чл. 6 от ЗБЛД въвежда задължение към гражданите при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Законът въвежда задължение за гражданите да удостоверяват своята самоличност при поискване само от компетентни длъжностни лица, определени със закон - така например в чл. 70, ал. 1 от ЗМВР, чл. 16, ал. 1, т. 4 от Закона за митниците и др.

Съобразно нормата на чл. 70, ал. 1 от ЗМВР, за компетентни органи по

смисъла на чл. 6 от ЗБЛД, следва да се приемат полицейските органи. Кои са полицейските органи е посочено в чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Съобразно заеманата от актосъставителя длъжност може да се направи извода, че същият е именно полицейски орган, поради това и разполага с предвиденото в чл. 70, ал. 1 от ЗМВР правомощие да извършва проверка за установяване на самоличността на дадено лице. Проверка за установяване самоличността на лица може да се извършва от съответните полицейски органи в случаите когато спрямо лицата има данни, че са извършили нарушение на обществения ред. Именно тази хипотеза се установява да е била налице в случая съобразно показанията на свидетелите – полицейски служители. Заеманите от полицейските служители, длъжности и вменените им в тази връзка задължения по чл. 70, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР, придават на служителите на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, извършили проверка жалбоподателя, качеството „орган на власт” по смисъла на чл. 93, т. 2 от Допълнителната разпоредба (ДР) на НК, защото същите изпълнявайки длъжността си като служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково са били натоварени с упражняване на властнически правомощия в системата на МВР, който е орган на държавната власт. В ЗМВР е разписано, че на свидетелите, като служители в системата на МВР са вменени и определени задължения, свързани с опазване на обществения ред, като те могат да извършват съответни проверки на граждани и да изискат представяне на документи за самоличност. Безспорно е по делото, че служителите на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково (каквито са и свидетелите Д. и А.) са част от състава на МВР (чл. 38, т. 1 от ЗМВР), както и че са били на работа и именно във връзка със служебните си задължения са извършили проверка, като са поискали установяване самоличността на жалбоподателя.

Според чл. 70, ал. 2 от ЗМВР установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни.

Не е спорно между страните, че наказаното лице е български гражданин и има издаден документ за самоличност (в тази насока са Справката от НБД „Население” и Писмо с рег.№ 351000-6981 от 25.11.2021 година на РУ – Свиленград и приложените към него Заявления). Съответно за установяване самоличността същия следва да представи на компетентните органи при

поискване документ измежду чрез посочените в § 1, т. 1 от ДР на ЗБЛД. Дори и в ЗБЛД да няма изрично писано правило, че личните документи следва да се носят винаги от лицето, на което са издадени, то съществува правилото на чл. 6 от ЗБЛД, което задължава въпросното лице - български гражданин, когато му бъде поискано от компетентния орган да удостовери своята самоличност, да го направи и това става именно чрез посочените в § 1, т. 1 от ДР на ЗБЛД документи.

При несъмнена установеност от събраните гласни доказателства по делото, че на посочените в АУАН и НП дата и място санкционираното лице при поискване от компетентен полицейски орган да удостовери чрез някой от тези документи (посочени по-горе) своята самоличност, не го извършва чрез предоставяне на такъв, безспорно от обективна страна същият извършва нарушение на това правило за поведение, чийто адресат се явява той. Следователно от приобщените по делото доказателства, е безспорно, че на установената дата и място на извършване на нарушението административнонаказаното лице е осъществило виновно фактическия състав на вмененото му нарушение. Няма никакво релевантно значение за спора, че самоличността му в последствие е установена от контролния орган въз основа на предоставени от жалбоподателя първите шест цифри от ЕГН и на базата на имената му, които са служебно известни на полицейските служители. Техническите възможности на МВР да удостоверят и по друг начин самоличността на едно физическо лице, не изключва задължението за това лице да удостоверява винаги своята самоличност при проверка и по надлежен начин (със съответен документ).

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук разкрива се и пряко целеният резултат - настъпването на общественоопасните последици – неизпълнение на задължението да се представи документ за самоличност при полицейска проверка, извършвана от компетентни длъжностни лица (не се спори по делото, че служителите, извършили проверка на жалбоподателя са полицейски органи). Интелектуалният и волевият елемент на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия и поведение в хода полицейската проверка. Т.е. той

е съзнавал, че следва да представи документ за самоличност при поискване от компетентните органи, но не е изпълнил това си задължение, като предвиждал общественоопасните последици от това си поведение и искал настъпването им. Деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо, а съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, в този ред дори и да се приеме, че не е налице умишлена форма на вина при непредставяне на български личен документ, за да бъде удостоверена самоличността на лицето, липсва разпоредба, която да изключва отговорността на проверяваното лице. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. Отделно от това конкретното непредставяне от лицето на надлежен документ за удостоверяване на самоличността му не се отличава с нищо по-различно от обикновените случаи на този вид нарушения. Същевременно не се доказва наличие на извънредна причина за лицето да не носи Личната си карта или друг документ за самоличност. Законът има за цел да санкционира нехайното отношение на

лицето към редовно издаден документ, какъвто е документа за самоличност. Самият състав на административно нарушение не изисква настъпването на каквито й да е вредни последици, като функцията на разпоредбата е превантивна с цел да се осигури общественото спокойствие и сигурност. От тук, законосъобразно, правилно и обосновано е издадено НП. Ето защо не е налице и това материалноправно основание за отмяна на обжалваното НП, като неправилно санкциониращо маловажен случай на нарушение, което налага и неговото потвърждаване.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗБЛД, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 80, т. 5 от ЗБЛД, който не представи български личен документ при поискване от компетентните органи му се налага Глоба в размер от 50 лв. до 300 лв.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в минималния предвиден от закона такъв, което налага извод за невъзможност за намалянето му.

Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът намира за необходим о за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Х. и НП

следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН,
Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 351А - 570 от 18.08.2021 година на Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Д. Г. ХР. с ЕГН ***** от град *****, ж.к.,*****, блок № 7, вход „Б”, етаж 5, ап.№ 18, област Хасково, за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____